

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 96. Fax: (971) 72 07 63

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanys.

SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (Cap de redacció), Lola Carrasco, Ignasi Pellicer.

REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Marresma (Cap de redacció), Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: F. Robert (Andorra), C. Bellmunt (Tarragona), P. Alberola (Alacant), X. Planas (Girona), U. Bertrana (Perpinyà), J. Casaprima (Lleida), A. Albalat (Castelló).

FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: S. Llosà, V. Navarro.
RÚBRICUES: Andreu Alfaro, Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Vicent Partal, J.J. Pérez Benlloch, Manuel Vicent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandés, S. Alcalá, J. Amengual, F. Bueno, J. A. Benach, F. Caballero, Toni Torregrosa, Romà de la Calle, C. Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Martí Domínguez, Xavier Duran, L. Ferrí, Vicent Franch, C. Gàmez, J.L. Guàrdia, A. Guasch, J.M. Játiva, J. M. Lloró, J. Marí, X. Mínguez, J. Morell, Toni Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, Ferran Torrent, X.R. Trigo, E. Vizcarra.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Pilar Escobedo (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Intermedia, SA (Madrid) (91) 319 06 51. Fax: (91) 310 66 22. Oh-Fek, Comunicació i Marketing, col·laboradors per a València i a Balears (96) 369 66 01

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Francesc Selles i Josep Agustí (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Garbí Casa Editorial SA, Añón, Selectrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V853-1984

Control difusió

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

La ferida de l'abstenció

Fa deu anys hi havia una paraula de moda, s'anomenava "desencís". Era una forma d'insinuar quines podien ser les conseqüències de tants consensos forçats per tants *status quo*. Ara, després d'una dècada d'allò que s'anomena també "normalitat democràtica", un informe d'EL TEMPS ens descobreix de nou una difícil certesa: l'abstenció serà, quasi amb tota seguretat, la vençadora de les properes eleccions autonòmiques a Catalunya, com ja va ser-ho al País Valencià i a les Illes. S'han pagat molts estudis sociològics per esbrinar-ne les causes, i quins seran els afectats pel fenomen. i també s'han sentit molts llocs comuns sobre la necessitat de votar. Ara ja no és imprescindible per "salvar les llibertats", ni per "consolidar la democràcia" sinó perquè aquesta "funcione correctament". Però ningú explica realment si l'abstenció preocupa els grans partits només perquè –a vegades– els resta marges de poder o perquè senten veritablement que una part massa substancial de l'electoral s'auto-margina de l'essència d'aquest sistema polític: la decisió popular expressada a través de les urnes. Als Estats Units –un altre lloc comú– només voten els que s'inscriuen com a votants i no s'hi ha produït cap cataclisme. Encara. És també una democràcia, però és *sui generis*. El problema és que, en l'àmbit dels Països Catalans, s'hi barregen massa conceptes, tots ells bastant més greus que la simple decisió d'un ciutadà –tan lícita com qualsevol altra– de passar un diumenge a la platja o a la muntanya. Hi ha un primer problema, similar al de la resta de l'estat: uns partits polítics convertits en exclusius portaveus dels seus interessos corporatius, uns estructures generals de govern tocades pel clientelisme, l'engany i la corrupció i uns programes ideològics que no són gairebé res més que una aferrissada defensa, amb diversos matisos no tan importants, de l'estat de les coses. Ni tan sols res canvia perquè no canvie res. Aquest és un marc general, una no explicada herència de l'única transició que –diuen encara– era possible. Però n'hi ha una altra, que afecta molt directament la nostra comunitat nacional: si hi ha algunes eleccions on l'índex d'abstenció arriba a

generalitzar-se perillosament és en les autonòmiques. Al Principat ho sap tothom, i per això ha començat un cor de proclames antiabstencionistes unitàries. Fins aquí, tot perfectament lògic. Excepte que una de les més temudes raons de l'abstenció autonòmica és la sensació generalitzada que aquestes "no són unes eleccions importants". Perquè importa decidir qui controlarà la declaració de la renda els propers quatre anys, decidir qui delimitarà les nostres obligacions impositives, decidir qui ens reduirà el servei militar, decidir qui concebrà la reforma educativa –i no qui la gestionarà–, decidir qui controlarà la integració al Mercat Comú. Això, i moltes altres coses, té capacitat d'importar. Una llei de protecció d'espais naturals, o decidir denominacions d'origen, també importa. Però bastant menys. Quan la negociació del finançament autonòmic –tot un exemple de prudència– ha posat fi a una nova versió de la solidaritat entre totes les comunitats autònomes. Ara que ja s'ha oblidat el significat d'un concert econòmic propi, ara que vivim al millor dels móns possibles és fàcil arribar a una darrera conclusió, la més perillosa de totes: aquestes són unes eleccions de segona categoria, aquest és un país de segona categoria. L'estrany, llavors pot semblar que algú s'estranyi de l'abstenció. Algú n'hauria de prendre nota.

'Diari de la Pau'

EL TEMPS i La pau. Un any després de la Guerra del Golf, aquesta revista –seguint l'exemple d'altres mitjans de comunicació– us ofereix un exemplar d'*El diari la Pau* una inicitiva d'un grup de periodistes que fa un any van decidir-se a oferir una resposta a l'esperit bel·licista que els poders del món volien posar en pràctica aquell gener. Ara, amb una edició especial gratuïta, aquest mateix grup de periodistes passa balanç a un any de nou ordre mundial. I, a pesar de noves guerres, creuen en "la força de la raó".